

„Ai fost un prost.
Nu trebuia s-o visezi, trebuia s-o
iubești.”

- Mircea Eliade

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 751
12 - 18 noiembrie 2025

Rămâne cum au... decis: tot ale altora!...

Cezar Adonis
Mihalache

Și nu doar din cauza efectului „de cumul” al tuturor forme de lașitate politică și de guvernare de la noi... Ci și din felul (impus) al neraportării și neexprimării unei doctrine economice în folosul țării... E drept, pentru a ne fi ajutat și pe noi, pentru a fi dat un imbold guvernanților să se gândească și la binele țării, când a impus Rusiei sancțiunile pe exporturile de petrol (bucurând UE, dar, de fapt, bătându-i încă un cui în sicriul prezenței economice de mâine, dintr-o deja altfel de lume), „unchiul Sam” ar fi trebuit să facă și o recomandare statelor europene pe teritoriile cărora se găseau infrastructurile rusești supuse sancțiunilor (de prelucrare a țițeiului, dar și ca stații de vânzare a produselor rafinate). Acea de a-și folosi dreptul de preempțiune pentru achiziția acestora chiar de către ele, mai ales că nu mai puteau fi acuzate de naționalizări directe sau mascate. Ba, chiar și Bruxelles -ul ar fi trebuit să vină cu o asemenea recomandare, măcar ca interes al menținerii controlului acestor active la nivelul statelor membre... Pentru a nu risca, în fapt, preluarea, prin interpuși, a activelor în sfera, dacă nu de proprietate directă, cel puțin în cea de control al fluxurilor de petrol, de rafinare, și, în final, de tarificare ale Rusiei. Pentru că, fără o „recomandare” dinspre partenerul strategic, oficialii noștri nici măcar nu au simulat vreo intenție vizând aducerea acestor active în proprietatea statului. Nu i-a interesat, ba, dimpotrivă, miniștrii responsabili s-au arătat chiar fascinați de șansa (!) de a ne lepăda (de fapt, de a se lepăda ei) de infrastructurile deranjante prin apartenența lor rusească. Și nici din sfera antreprenorială, nici din cea sindicală, nu s-a manifestat vreo voce... Probabil, și din cauza îmbătrânirii și a acumulării la nivelul unor personaje, cândva poate decente, a fel și fel de lașități de raportare, de exprimare, de impunere a unei gândiri

economice în folosul țării...

În schimb, și bravo lor!, frații noștri au vizat direct aceste active, Chișinăul anunțând că vrea să preia în administrarea statului resursele companiei „Lukoil”! Și au înaintat rapid (nefiind nevoie nici măcar de vehicularea dreptului de preempțiune a statului, pentru că nu ai nevoie de asta când ești decis ce să faci un pas strategic, nu pentru interesul tău, nu pentru cel de clică politică, de grup organizat ca „lobby”, ci pentru țară!) o ofertă de achiziționare a „Lukoil”, pentru preluarea infrastructurii și a resurselor companiei din Republica Moldova.

Noi însă, nu! Cuminiți, în banca lașității, la pupitrul trădării și la tribuna serviciilor, nu am ridicat nici măcar un deget... În fond, să scăpăm de ele (să ne scape alții!), să dovedim că sancționăm, dimpreună cu restul „tovarășilor” (pardon, partenerilor!) europeni și americani pe acești îngâmfati de neimperialiști ruși!... Fără a avea măcar o voce oficială care să pună problema și în alt mod... Dacă nu din respect față de generațiile ce au tot fost otrăvite cu emisiile rafinăriilor (inclusiv ale „Lukoil”), măcar ca răspuns la o adevărată provocare: cine va prelua aceste active? Mai ales că posibilitatea ca, în spatele proprietarilor de mâine ale acestora, să se găsească tot Moscova, de data acesta, poate nu direct prin mână vârată în Europa, ci prin brațele unor interpuși (cel mai probabil, tot din Europa!) este mare și ei știu bine asta. Așa cum au habar și de riscul pentru securitatea noastră energetică de mâine prin scăparea printre degete a unor structuri de rafinare...

Și, evident, și americanii știu toate acestea, să nu ne facem iluzii!... Da, suntem un popor deosebit pentru Trump, pentru că știm să stăm în banca noastră, nu ne revoltăm nici pentru vizele pe veci neacordate, nici pentru arsenalul donat și neînlocuit (pare că, tot pentru veci!), nici pentru viitoarea impunere a alocării a 3,5 la

sută din PIB pentru înarmarea (europeană, ca plan, dar cu produsele din fabricile de peste ocean)... Și chiar Bruxelles -ul, cât l-am acuza de analfabetism aproape o contradicție în ter-diplomatic, inclusiv la nivelul meni, căci intelectualul, prin de dincolo de „limesul” definiției, este un om al spiritului, al creației, un ex-asta! Dar, jocurile îi convin. plorator al gândirii. Și totuși, lar precordul primit de Bu-trăim într-o epocă în care ti-dapesta de la „unchiul Sam” tlul de „intelectual” este de-pentru a beneficia de o vi-seori deturnat, furat de itoare scutire, din cadrul impostori, vândut pe taraba sancțiunile americane im-puse Rusiei, și a putea im-porta în continuare mult pretinși oameni de litere, in-hulitele „molecule” rusești de divizi cu pretenții culturale, gaz și petrol, indică zona de dar fără substanță, epigoni influență a acelora care sunt care se autoproclamă elite, știuți ca vizând (dar ne fără a avea vreo operă în facem că nu-i cunoaștem) spate. M-am săturat de anal-preluarea controlului ener-fabetismul cronic din politica getic al Europei de mâine. românească, de figurile cari-caturale care ne decid

Și da, chiar și moldovenii știu toate acestea! Și nu doar „câte ceva”... Dar pentru noi, pentru interesele țării, aceste lucruri nu contează... Și este clar de ce ungurii s-au dus la „unchiul Sam” să cerșească o excepție din pachetul de sancțiuni americane vizând petrolul rusc, ca scutire („clauza ungurească”, deh!) din penalitățile impuse Rusiei... Sau, după vorbele catifelate ale lui Trump, pentru ei: „Deoarece pentru ei este foarte diferit să obțină petrol și gaze din alte zone (...) pentru că nu au... avantajul de a avea ieșire la mare”... Doar că ungurii nu s-au dus la Trump pentru că, într-adevăr, fără gazul și petrolul rusc, așa cum și-au formulat vorbele pe lângă Trump, s-ar stinge economic, fiind (săracii!) atât de dependenți de Moscova (dar uitând să precizeze că singuri și-au mărit această dependență în ultimii ani, de la 61 la 86 la sută, deși petrolul și gazele mustesc ca ofertă în țările vecine), ci, de fapt, pentru a-și asigura petrolul necesar pentru prelucrarea în viitoarele („lor”) rafinării, până mai ieri ale Moscovei. Și poate, de mâine, chiar direct ale lor; inclusiv cea de la noi, despre care nici CSAT -ul nu a făcut vorbire ca importanță strategică și șansă de preluare (pentru că nu i s-a spus să facă vorbire!), nici „serviciile” și nici măcar vreun politician...

Partidul Intelectualilor Deștepți...

Lucian
Ciuchiță

Un ideal ce pare aproape o contradicție în ter- meni, căci intelectualul, prin definiție, este un om al spiritului, al creației, un ex-asta! Dar, jocurile îi convin. plorator al gândirii. Și totuși, lar trăim într-o epocă în care ti-dapesta de la „unchiul Sam” tlul de „intelectual” este de-pentru a beneficia de o vi-seori deturnat, furat de itoare scutire, din cadrul impostori, vândut pe taraba sancțiunile americane im-puse Rusiei, și a putea im-porta în continuare mult pretinși oameni de litere, in-hulitele „molecule” rusești de divizi cu pretenții culturale, gaz și petrol, indică zona de dar fără substanță, epigoni influență a acelora care sunt care se autoproclamă elite, știuți ca vizând (dar ne fără a avea vreo operă în facem că nu-i cunoaștem) spate. M-am săturat de anal-preluarea controlului ener-fabetismul cronic din politica getic al Europei de mâine. românească, de figurile cari-caturale care ne decid soarta, de marionetele lipsite de coloană vertebrală ce și-au vândut sufletul și țara pentru firimituri.

Trăim sub dictatura mediocrității, într-un sistem în care valoarea este împinsă la margine, iar destinul național este abandonat în mâinile unor pigmei ai gândirii. Aș fi vrut să văd Partidul Scriitorilor, o citadelă a conștiinței culturale, dar chiar și acolo domnește aceeași problemă: o minoritate de adevărați scriitori, sufocată de hoarde de maculaturisti, mediocri fără har, dar cu ambiții.

Dacă în curând nu va lua naștere un partid alcătuit exclusiv din oameni deștepți, autentici, capabili să acționeze ferm și rapid împotriva prăbușirii morale și politice, atunci România nu va mai fi o națiune, ci doar o colonie palidă, un teritoriu fără suflu, fără memorie, fără demnitate. Nu am aspirații politice, dar dacă acest partid ar prinde viață, mi-aș dori să fac parte din comisia restrânsă – trei oameni, nici-unul înclinat spre compromis - care să decidă cine are

dreptul să intre. Și vă asigur, niciun impostor nu va trece pragul. Doar cei care merită cu adevărat.

Situația actuală din România amintește de marile crize politice din perioada interbelică, în special de anii 1930, când țara era sfâșiată între lupte pentru putere, instabilitate guvernamentală și amenințarea unor forțe externe și interne care visau la dezmembrarea statului. Astăzi, suntem din nou pe un butoi de pulbere, dar, spre deosebire de trecut, pericolul nu mai vine doar din exterior, ci chiar din interiorul clasei politice românești, o clasă alcătuită din marionete, oportuniști și executanți ai unor ordine străine de interesele naționale. Fitulul a fost deja aprins.

Ne aflăm într-un punct critic al istoriei noastre, unde deciziile de astăzi vor determina dacă România va

rămâne o națiune suverană sau va deveni o anexă fără personalitate, fără voce, fără viitor. Instituțiile sunt slăbite, valorile răsturnate, iar oamenii cu adevărat competenți sunt fie marginalizați, fie reduși la tăcere. Dacă nu intervine rapid o forță capabilă să redreseze situația, riscăm un colaps total. Nu doar economic sau social, ci mai ales identitar.

România este la o răscruce, iar dacă acest drum al decăderii nu este oprit, următoarea generație nu va mai recunoaște țara pe care noi încă o mai numim „acasă”.

Corneliu Berari – „Abandonuri Imperiale”: O carte care schimbă fundamental perspectiva etnogenezei românești

Ionuț
Tene

Lucrarea lui Corneliu Berari, „Abandonuri Imperiale. Retragera Aureliană în Lumina Retragerii Heracliene”, analizează două momente cruciale din istoria Imperiului Roman și a romanității orientale, oferind o perspectivă comparativă asupra retragerii aureliene din Dacia (271) și a retragerii heracliene din Peninsula Balcanică (614). Cartea, publicată în 2023 la Editura MEGA și dedicată soției sale, Mihaela, este o contribuție exhaustivă la studiul primului mileniu al romanității orientale. Această lucrare investighează, pe baza unei bibliografii impresionante, complexitățile acestor retrageri imperiale, examinând factorii politici, militari, religioși și sociali care au dus la aceste decizii strategice – retrageri imperiale, de fapt, legate de etnogeneza românilor. Prin intermediul unei analize metodologice riguroase, cu o acribie de invidiat, autorul își propune să ofere o înțelegere mai profundă a impactului acestor evenimente asupra evoluției statului roman și a destinului comunităților românești. Pe coperta a patra, cartea prezintă comentarii scrise de scriitorul Mihail Neamțu: „Corneliu Berari ne cheamă să regândim geneza poporului român și istoria creștinismului dunărean nu din perspectiva celebrei retrageri aureliene (271), ci pornind, mai curajos, de la evenimentele care au avut loc în timpul domniei ultimului împărat și a primului basileu, marele Heraclius...”

Corneliu Berari aduce, cu curaj, o contribuție inedită și originală la studiul primului mileniu al romanității orientale prin opera sa. Abordarea sa se bazează pe observația că literatura științifică recentă a acumulat informații și dezvoltări teoretice semnificative, care schimbă paradigma etnogenezei românești legate de Imperiul Roman de Răsărit până la „elenizarea” acestuia – fapt ce permite reevaluarea retragerii aureliene într-un mod diferit de abordările anterioare. Autorul evidențiază disputa îndelungată din istoriografie cu privire la evenimentele care au avut loc în ultimele

decenii ale dominației romane în Dacia și în secolele obscure care au urmat, și consideră că progresele epistemice recente oferă oportunitatea de a schimba radical paradigma conceptuală utilizată pentru investigarea evenimentelor și a proceselor istorice subsumate sub termenul „retragera aureliană”. Continuitatea latină imperială a durat până în secolul al VII-lea la gurile Dunării. Romanizarea a

marea identității culturale și lingvistice a romanității orientale, punând bazele etnogenezei românești, și examinează rolul credințelor și al așteptărilor religioase în luarea deciziilor imperiale și în modelarea mentalității comunităților din regiunile afectate. Reintroducerea teologiei în fenomenul etnogenetic este, iarăși, un lucru inedit. O cronologie detaliată, un rezumat în limba engleză și hărți relevante ajută la contextu-

reprezintă o lucrare importantă care oferă o nouă perspectivă asupra istoriei Imperiului Roman și a romanității orientale. Printr-o analiză comparativă a retragerilor aureliene și heracliene, autorul evidențiază complexitatea factorilor care au influențat aceste evenimente și impactul lor asupra evoluțiilor ulterioare. Cartea este astăzi o contribuție valoroasă la studiul primului mileniu al romanității orien-

toate acestea, Imperiul Roman de Răsărit a controlat Balcanii și nordul Dunării până în prima jumătate a secolului al VII-lea, fapt ce demonstrează o romanizare continuă. Istoricul consideră că încheierea romanizării fostei Dacii romane are loc abia în epoca retragerii heracliene (614-618 d.Hr.) – fapt ce s-a întâmplat în perioada războiului persano-bizantin (602-628), un conflict devastator cu Imperiul Sasanid, care a epuizat resursele ambelor imperii și a destabilizat provinciile orientale (Siria, Palestina, Egipt). Retragera lui Heraclius din Balcani s-a datorat căderii Ierusalimului și înfrângerii cu regele persan Coshroes al II-lea. Formarea etnogenezei românești are legături geopolitice îndepărtate, iar Balcanii latini s-au prăbușit în urma plecării trupelor romane latinofone spre luptele cu persanii din Asia Mică și Orient. Cucerirea persană a Ierusalimului în 614, un important centru religios, a avut un impact psihologic profund asupra Imperiului Bizantin. Trădarea localnicilor evrei, care au ucis creștinii, l-a întristat pe împărat. Heraclius decide să retragă trupele din Balcani pentru a consolida apărarea Asiei Mici, amenințată de perși, și pentru a-și concentra eforturile în contraofensiva sa împotriva sasanizilor. A fost o greșeală care a dus la mutarea trupelor latinofone din Balcani în Asia Mică, ceea ce a slăbit apărarea limesului roman la Dunăre, fapt la care s-a adăugat presiunea avarilor și slavilor, prin intensificarea incursiunilor și a așezărilor slave în Peninsula Balcanică, profitând de slăbirea apărării romane. Imperiul Bizantin, care era de fapt roman și bineînțeles latin, nu mai avea resurse suficiente pentru a apăra simultan frontierele orientale și balcanice.

continuat, deci, secole întregi. Istoricul schimbă pur și simplu paradigma de interpretare a etnogenezei noastre. Lucrarea lui Corneliu Berari propune o nouă abordare a problemei retragerii aureliene, bazată pe progresele recente din diverse domenii ale cunoașterii, și sugerează că este timpul să se încerce o schimbare radicală a paradigmatelor conceptuale utilizate în cercetarea acestui eveniment istoric crucial: retragera aureliană nu a oprit deloc „latinizarea”. Berari detaliază minuțios paralelele și diferențele dintre cele două retrageri, subliniind aspectele unice și comune ale fiecărui eveniment. Autorul explorează, în stilul Analelor franceze, impactul factorilor de mediu asupra dinamicii sociale și politice a Imperiului Roman, inclusiv rolul „miciei glaciațiuni” și al „ciumei lui Iustinian”, și evidențiază rolul factorilor de mediu, cum ar fi schimbările climatice și epidemiile, în modelarea evoluției societăților umane. Istoricul investighează într-o manieră modernă modul în care aceste retrageri imperiale au contribuit la for-

alizarea și înțelegerea informațiilor prezentate, fapt ce face ca monumentală carte să fie de căpătâi pentru istoriografia noastră.

Autorul subliniază necesitatea de a analiza evenimentele istorice în contextul mai larg al luptelor pentru putere și al strategiilor militare ale Imperiului Roman de Răsărit, de fapt imperiul dintotdeauna, pentru că „Bizanț” este un concept din secolul al XIX-lea. Ideea de „Imperiul Bizantin” a derutat, de fapt, istoriografia românească. Dacia sud-dunăreană, ca și părți din cea nord-dunăreană, a rămas controlată de Imperiul Roman de Răsărit, care a fost latin până la începutul secolului al VII-lea. Lucrarea explorează totodată modul în care retragerile imperiale au contribuit la formarea identității și a culturii romanității orientale, punând bazele etnogenezei românești. În plus, confruntarea cu islamul a avut un impact major asupra sorții Imperiului Roman și asupra noilor așezări geopolitice.

Personal, consider că „Abandonuri Imperiale. Retragera Aureliană în Lumina Retragerii Heracliene”

tale și va stimula cu siguranță dezbateri și cercetări viitoare. Istoricul abordează metodic etnogeneza în contextul geopolitic și militar al retragerilor imperiale de la Dunăre și din Balcani, și are curajul de a umple un gol neacoperit în istoriografia românească.

Criza secolului al III-lea, prin instabilitate politică, economică și militară internă, uzurpările frecvente ale tronului imperial, războaiele civile și presiunile barbare asupra granițelor (goții, carpicii, sarmații), au dus la retragera aureliană (271 d.Hr.). Invaziile gotice și carpice în provinciile dunărene au destabilizat Dacia, făcând-o dificil de apărat. Costul menținerii Daciei, deși bogată în resurse, devenise o provincie costisitoare, necesitând o prezență militară masivă și constantă. Aurelian (sau predecesorii săi?) decide să abandoneze Dacia pentru a consolida apărarea liniei Dunării și a concentra forțele militare în zone mai critice, precum Orientul, unde Imperiul se confrunta cu amenințarea sasanidă și cu regatul Palmyrei. Cu

- continuarea în pagina 4 a

Corneliu Berari – „Abandonuri Imperiale”: O carte care schimbă fundamental perspectiva etnogenezei românești

- urmare din paina a 3 a -

Prin înlăturarea elementului tragic latinofon, imperiul se grecizează prin Heraclius – fapt ce duce la părăsirea Romaniei latinofone din Balcani, sudul Panoniei și nordul Dunării. Ideea istoricului că limesul Dunării nu căzut în 602 odată cu invazia avară, ci mai târziu în anii 614-618 este o contribuție, iarăși, originală. Istoricii percepe șirul evenimentelor în perspectiva „duratei lungi” a istoriei, în spiritul Școlii Analelor din Franța, lucru cu care mă identific și eu ca și concepție istorică.

Dacia, chiar dacă romanizată, nu fusese complet integrată în structurile Imperiului, iar o parte a populației autohtone dacice nu adoptase pe deplin cultura și limba romană. Romanizarea, evident, a continuat chiar și după retragerea aureliană din 271 până la retragerea heracliiană definitivă din anii 614-618, când încă mai circulau monede de fier și bronz la nord de Dunăre. Continuarea vieții romane la sud de Dunăre, dar și la nord de fluviu, este evidențiată de scrierile bizantine și de descoperirile arheologice. Populația romanizată din Dacia este relocate (doar o parte, în viziunea mea) la sudul Dunării, în provinciile Moesia și Pannonia, unde continuă să-și practice cultura și să contribuie la viața Imperiului.

În contextul lucrării „Abandonuri Imperiale,” problema etnogenezei românești capătă o semnificație deosebită, fiind direct legată de interpretarea retragerilor imperiale și de evoluția romanității orientale.

Berari nu se concentrează exclusiv pe o relatare clasică a formării poporului român, ci utilizează analiza comparativă a retragerilor pentru a examina impactul acestora asupra identității și culturii comunităților romanizate – aspecte cruciale pentru înțelegerea etnogenezei. Comunitățile romanizate de la sud de Dunăre contribuie la formarea unei identități distincte, romanitatea orientală, care va sta la baza etnogenezei românilor. Istoricii plasează romanizarea pe conceptul

istoriografic antic târziu al Imperiului Roman de Răsărit: „Romania” latinofonă undeva între Haemus, Dunăre și Pind, precum și zona Daciei Ripensis și chiar sudul Panoniei. Aici ar fi fost, de fapt, vatra etnogenezei românești, a apariției proto-românilor la sfârșitul secolului al VI-lea, atunci când apare prima expresie românească „torna, torna, fratre”. Retragera trupelor bizantine din Balcani a permis așezarea masivă a slavilor, care au asimilat sau alungat o parte din populația romanizată. Dispariția așezărilor urbane, declinul economic și al schimburilor comerciale au dus la discontinuități culturale și lingvistice majore în regiune. Comunitățile romanizate au supraviețuit în zone izolate, precum munții, unde au continuat să-și practice limba și cultura, punând bazele formării popoarelor romanice balcanice (românii, aromânii, etc.).

Istoricii consideră *proto-etnogeneza* românească în vatra de la sudul Dunării între fluviu și Haemus, dar cu conexiuni la nordul fluviului – o etnogenază pe verticală, în fortificațiile bizantine romane din munte, dar și prin „retragerea în pădure”, așa cum considerau și istoricii români Silviu Dragomir, P.P. Panaitescu sau Gheorghe Brătianu. La aceasta se adaugă viziunea retragerii „la munte” în viziunea xenopoliană și chiar a lui C.C. Giurescu. Autorul combate teoria istoricului german Gotfried Schramm din secolul XX, care continuă viziunea lui Sulzer și Roesler, cu privire la formarea protoromânilor în zona Haemus-Pind-Epir, dar nu oferă argumente suficiente despre o continuitate reală la nord de Dunăre a autohtonilor și pe cursul Dunării din Serbia și Ungaria de azi, știind că toponimia Balatonului și a Panoniei din secolul al VIII-lea este românească (vlahă) conform marelui istoric și lingvist clujean interbelic Nicolae Drăganu.

Corneliu Berari nu oferă o soluție definitivă enigmei etnogenezei românești, dar aruncă o lumină nouă și importantă asupra acestei problematice. Prin analiza comparativă a retragerilor imperiale, autorul demonstrează complexitatea factorilor care au contribuit la formarea

poporului român și subliniază necesitatea unei abordări interdisciplinare care să integreze perspective geopolitice, militare, religioase și sociale.

Istoricii ne invită să reconsiderăm rolul retragerii aureliene și al continuității daco-romane în istoria romanității orientale, și ne îndeamnă să explorăm dimensiuni originare, de la dinamica curenților religioși la rolul factorilor de mediu, și să renunțăm la abordările reductioniste care au dominat istoriografia românească. În loc să ne concentrăm exclusiv pe teritoriul actual al României, ar trebui să privim imaginea de ansamblu a Imperiului Roman târziu și a interacțiunilor sale cu lumea barbară.

Berari surprinde etnogeneza românească drept o continuitate a interferenței Romanus cu Christianus în secolele IV-V, ceea ce a dus la „Romania” latinofonă ca parte a Imperiului Roman de Răsărit. Până la împăratul „trac”

Focul putem vorbi despre o Romania latină a imperiului printr-o limbă latinofonă și originea împăraților, a înalților funcționari sau a capilor armatei, toți provenind din Tracia și de la Dunăre. Odată cu împăratul Heraclius avem de-a face cu eliminarea limbii latine și a funcționarilor latini și înlocuirea lor cu elemente grecești și asiatice.

Abia după căderea limesului dunărean și a Balcanilor în anii 614-618 putem vorbi despre părăsirea de către aparatul administrativ bizantin a limbii și culturii latine din spațiul formării etnogenezei românești. Deci, continuarea romanizării, chiar și după retragerea aureliană prin Imperiul Roman de Răsărit, de limbă și cultură latină, până la elenizarea acestuia în prima jumătate a secolului al VII-lea, explică latinizarea geto-dacilor nu în 170 de ani, cât a fost cucerirea romană, ci în peste 500 de ani, prin prezența imperialilor romani de răsărit prin cetăți, orașe, târguri, garnizoane și construcția de depozite sau poduri în zona Dunării.

Istoricii converge cu teoriile mele că proto-românii, ca popor distinct de limbă latinofonă, cu o religie creștină, s-au format înainte de invazia masivă a avarilor, slavilor și bulgarilor la sfârșitul secolului al VI-lea și

începutul secolului al VII-lea. Aș dori să exprim față de autor faptul că continuitatea „pe verticală” a continuat nu numai la sud de Dunăre, ci și la nordul Dunării prin „retragerea în păduri” și „la munte” a autohtonilor daco-romani, care pe coamele munților, prin păstorii vlahi, au reintrat în conexiune din 614 până în secolele XI/XII. „Romania pastorală” sau „Romania băjenită,” recunoscută de cronicile bizantine ale timpului, a continuat dinamismul transumanței pe crestele Munților Carpați din sud spre nordul îndepărtat prin secolele VI-XI.

Aici autorul se identifică oarecum cu istoricul german Schramm prin teoria „Fluchtromania”. Istoricii interpretează fenomenele istorice ale prăbușirii Bizanțului în Balcani și din punct de vedere eschatologic sau al efectelor religioase legate de milenarism. Persia și Constantinopolul la sfârșitul secolului VI erau afectate de aceste trăiri religioase apocaliptice. Este o perspectivă metodologică inedită pentru istoriografia noastră.

Lucrarea lui Berari reprezintă un punct de plecare major pentru cercetările viitoare asupra etnogenezei românești. Prin analiza comparativă a retragerilor imperiale și prin perspectiva interdisciplinară propusă, autorul ne oferă instrumentele necesare pentru a depăși fundătura epistemică în care se află istoriografia românească oficială și pentru a avansa spre o înțelegere mai profundă și mai nuanțată a originii poporului român. Cartea este o provocare aruncată istoricilor academici, fiindcă a sosit timpul reevaluărilor metodologice și istoriografice ale etnogenezei românilor.

Lucrarea este o sinteză și un produs al „duratei lungi”, de secole din Epir, Pind, Haemus, Dunăre și Carpați. Autorul nu merge mai departe, nu vrea să schimbe paradigma etnogenetică, ci doar sugerează lucrurile. După lecturarea impresionantă a cărții de aproape 700 de pagini, pot spune că poporul român este continuitatea „Romaniei imperiale” latinofone din secolele VI/VII, care a intrat în conflict cu partida „grecizării” imperiale a centrului imperial Constantinopol și a supraviețuit prin acea transumanță a „României băjenite” care s-

a perpetuat „pe verticală” și prin „retragerea în pădure”.

Această Romania latină, prin contactul cu slavii, germanii și maghiarii, a fost nominalizată cu etnonimul de vlahi/valahi, olași în evul mediu timpuriu. Interesant este că autorul consideră că Romania orientală latinofonă din Imperiul Bizantin era mai apropiată de suveranul pontif de la Roma decât de patriarhul grec al Constantinopolului – un alt motiv de disjunctie istorică și istoriografică ce trebuie cercetat. Creștinismul nostru inițial să fie „de la Râm”, conform opiniei istoricului? De altfel, termenii religioși „cruce”, „duminică” sau „înger” sunt de origine latină, la fel și denumirea „sat”, de la fossatum (modul de trai arhetipal românesc) – lucru care confirmă că proto-românii sunt urmașii celor din Romania imperială.

Astfel, România de azi, ca o continuare a Romaniei Imperiului Roman de Răsărit latinofon, reprezintă în prezent un punct de plecare solid științific în abordarea etnogenetică și o chemare pentru cercetări noi din partea tinerei generații de istorici români.

Rechiziționarea neohortist venetică a patrimoniului...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este nicidecum vorba că, în acest fel, ar fi eliminată una dintre sinecurile care toacă din bugetele țării... Căci, nu acesta este scopul acestor guvernări... Ci acapararea și plasarea acestor „beneficiu sine cura” în tabăra lor politică (de guvernare), în aria lor de interes, de falsificare și mistificare... Pentru că nu este vorba de „marile economii” ce s-ar face prin mazilirea Institutului Național al Patrimoniului și transformarea lui într-o anexă prin subsolurile ministerului (a)Culturii de sub acești venetici... Interesul este, de fapt, transferul lui, ca reper instituțional, în anexa de falsificări ale trădătorilor ce ne conduc de peste trei decenii... Pentru că, oricât ar fi ei de idiști, de analfabeți funcționali, totuși, știu bine că le este mult mai potrivit să păstreze structura de gestiune a patrimoniului, pentru a o folosi în propriul interes, în falsificarea istoriei, a prezenței noastre, în întreruperea tocmai a continuității noastre de neam și țară... Practic, printr-o „ierarhizare” și redefinire patrimonială... Căci, de asta am avea parte dacă actualul Institut ar fi declarat la nivelul unui compartiment dintr-un minister...

Unul care „să taie și să spânzure” (și poate nu doar „fluturașii” de salariu...) după dorința unui vâtaf al acestor vremuri scârbavnice... De un departament al Patrimoniului prin care să se recatalogheze vestigiile, reperate, printr-un alt proces de maghiarizare, de la ființa vie la cea spiritual-culturală, urmărind manualul de maghiarizare (și nu doar a numelor) al lui Simon Telekes... Pentru că, într-un departament al Patrimoniului, nouă, orice altceva ne-ar mai reveni, dar nu raportarea la vestigii... Iar patrimoniul ar fi în mod cert așezat pe câprăriile decise de către toți acești necrofagi ai ființei noastre naționale... S-ar crea astfel „moșia” de drept a hoților, a veneticilor, a revizioniștilor și iredențiștilor, ca structuri prin care să finanțeze direct toate clădirile „retrocedate” în Ardeal...

Iar pentru acoperirea malversațiunilor, ni se va arunca și nouă câte o ciozvărtă de finanțare, pe structuri de patrimoniu românesc impuse pe simbolistica de butadă de ceapă, praz și usturoi... Pentru că troițele, crucile, clădirile, monumentele, statuile reprezentative pentru noi, acelea ce nu vor putea fi reetichetate (deși, ăștia chiar nu au nici o jenă să-și pună cuiele secuiești, din păcate nu pe sicriile lor iredentiste, ci pe

Monumentele noastre), acelea, dară, care nu vor putea fi rechiziționate „cultural” de către maghiarime, vor fi lăsate să piară... Ajutate să dispară, să se năruie, să se prăbușească, să ardă... Pentru a nu mai rămâne, decât cele ale lor, și, pe lângă ele, cele ale evreilor și țiganilor, mai nou ale slavei ucrainiene, cât să dea impresia de pluritate patrimonială...

Desființarea Institutului Național al Patrimoniului, mazilirea lui la nivel de sinecură controlată politic guvernamental este sinonimă cu ștergerea cu dosul palmei de grofi a ultimelor șuvițe de sânge de ființă națională de pe eșafodul pe care, de atâtea decenii, ne înjunghie, ne zdrobesc, ne înlătură, ne azvârlă... Și este tristă, dureroasă, anemica noastră reacție... Căci, dacă acești detractori își permit să ne împungă direct în ochii conștiinței naționale cu fierul încins al urii, dacă rad până și institutul patrimonial al unor vestigii, simboluri, repere, chiar nu vor avea nici o problemă în a ne smulge, mâine-poimâine, și tricolorul de pe lăncii ori să ne schimbe imnul național... Pentru că acesta este scopul lor... Și nu, nu cel „final”... Căci, nu se vor opri doar la a mărșălui, eventual „cu arma (secuiască) în mână” peste noi, ci doar când vom fi fost

definitiv alungați de aici... Chiar și Academia Română, numai mâine-poimâine va fi și ea poate rebotezată, după valul de întinare a neamului românesc, într-o academie „națională”, apoi „a națiunilor”, căci, și acolo se va înfiripa „ecumenizarea” social-culturală ce ni se aplică pe structurile religioase... Precum Catedrala Mântuirii Neamului schilodită în nume, pentru a nu mai fi nici a neamului, nici a națiunii, nici a românilor, ci, în drumul spre un viitor „a lor”, într-o formulă periculos de apropiată de un final ecumenic devastator pentru noi, „a națiunilor”.

De la vârful Academiei Române au fost dară scheunate câteva vorbe... Nu atacând frontal mizerabila acțiune a acelor ce ne cârmuiesc spre moartea noastră de neam, și de o ființă, așa cum era ea cândva, Demnă și „dodoloață”, ci, pentru a nu supăra, a nu deranja cumva, cu vorbe atent alese... Căci, nu-i așa?!, chiar și când ni se înfig din nou baionetele în pântecul de neam și Țară, noi suntem atenți a ne descălța, să nu le murdărim cumva cu țarină locurile lor păgâne de sacrificare a noastră... Or, academicienii ar fi avut un bun prilej să-și arate rostul în slujba neamului... Să ceară chiar transformarea Institutului Național al Patrimoniului într-un minister

în sine!... În care, nu patrimoniul să fie subdepartament printr-un beci de cultură, ci, toate acele structuri desființate din vreme în vreme, spre a ne aduce aici, să devină reperele unui necesar Minister al Patrimoniului Național Românesc... Toate acele instituții desființate cu ură, de ei, veneticii (e drept, sub tăcerea și indiferența noastră la fel de criminală): de la Comisiunea Monumentelor Istorice (desființată în 1948), Direcția Monumentelor Istorice (rasă în 1977), la Oficiul Național al Monumentelor Istorice și Institutul Național al Monumentelor Istorice (suprimate în 2009) și Institutul de Memorie Culturală (strivit în 2011)... Ba, Academia (încă) Română ar fi putut chiar cere ca Institutul Național al Patrimoniului să fie adus sub aripa ei... Chiar dacă, și acolo, pe fond, ar fi fost vorba poate de o lezare „similară”, de o pierdere de sinecure, de cedări și renunțări imposibil a fi făcute de sub căpița de frustrări, lașități, indiferențe și autosuficiență...

Președintele și regimul apolitic român...

Cristi
Pantelimon

Episodul alegerilor din România din 2024 și 2025 se decantează, pe măsură ce trece timpul. „Regimul” din România a decis atunci să iasă din zona acțiunii politice și să intre într-o zonă de neutralitate politică fără contur precis (ceea ce se prefigura încă din vremea lui Klaus Iohannis, mult diferit de figura foarte politică a lui Traian Băsescu). În teorie, „neutralizarea” politicii (Carl Schmitt) este apanajul liberalismului care importă în plan politic speranța că economia și negocierea pot pacifica pasiunile debordante ale vieții politice. Să nu uităm că, pentru Carl Schmitt, politica este întemeiată pe dihotomia fundamentală și fără rest între amic și inamic, prieten-dușman, înțeleasă nu în termeni personali („inimicus”), ci publici („hostis”). Așadar, politica este un act care separă, prin identificarea elementului ostil, la nivel comunitar. Ostil este altul generalizat, comunitatea

care nu te lasă să supraviețuiești. Împotriva inamicului există soluția creștină a iertării, a împăcării, împotriva celui ostil, doar lupta deschisă, lupta politică. Regimul „politic” din România ultimilor ani s-a caracterizat prin pregnantă irelevantă politică în sensul juristului german invocat. România a fost elevul cuminte al integrării euro-atlantice, mergând în toate direcțiile economice în care o atrăgeau interese de grup ale diferitelor sale partide/facțiuni.

În ultima vreme, după 2022, acest lucru a părut că nu mai este posibil. Un război nu mai este doar un act de negociere (varianta tipică a neutralizării liberale a instinctelor politice), ci implică supraviețuirea, măcar ipotetică (de ce nu, cultural-identitară), a unei comunități.

În acest moment, au existat două variante: o variantă care propunea asumarea unei căi spre pace în Ucraina forțând politic ideea de suveranitate (vrem pace indiferent ce ne cer partenerii care ne pot îndemna la război – accen-

tuând implicit componenta identitară românească, fapt politic prin excelență) sau o variantă în care, amânând decizia politică și încercând să neutralizeze actul decizional suveran, România alegea să fie un vagon în trenul indeciziei colective a Europei în fața dramei războiului.

România a ales, așadar, să iasă din teritoriul politic pentru a beneficia de avantajele unei neutralizări/neutralități care, pe de altă parte, este, teoretic, refuzată: să nu uităm că Occidentul acuză sută la sută politic Rusia de faptul că-i subminează destinul. În aceste condiții, și mai ales în ultima vreme, România este obligată, practic, să revină în arena politică (cazul Ungariei care nu a refuzat jocul politic și nu a intrat în ceața neutralității de tip liberal, invocând așa-zisele „valori europene” este ușor năucitor pentru establishmentul nostru).

Problema este că România nu mai are la ora actuală oameni care să gândească politic. După 35 de ani de liberalism neutralizant, după mai bine de un

an de alegeri în care partida politică suveranistă a fost constant refuzată, lucrurile nu mai pot fi redresate ușor (este relevant cazul celui mai mare partid „politic” al țării, PSD, care s-a trezit în ultima vreme că nu mai contează deloc decât ca administrator al direcției useristo-europene și a revenit pe o traiectorie care se vrea din nou politic-suveranistă).

Președintele Nicușor Dan, înconjurat de figuri de tip „bună guvernare corporatistă” (de la Ilie Bolojan la Oana Gherghiu), pâlpâie fără să lumineze o cale politică a țării. Singura figură politică (din perspectiva activării instinctelor de luptă politică ale comunității) a momentului, fostul candidat Călin Georgescu, este plimbat, într-un scenariu de asemenea de neutralizare, prin tribunale, tocmai pentru ca timpul să acopere golul acțiunii politice neîmplinite. România nu a avut curajul să se afirme ca entitate politică suverană și momentul acesta, în care sunt așternute rădăcinile lumii viitoare, ne va costa. A ne refugia în teritoriul vast și

apolitic al „valorilor europene” sau chiar al „Europei” este lipsit de sens. Și mai lipsit de sens este teritoriul, încă mai vast, al „lumii bazate pe reguli”, o lume care nu mai există din 2014, sau mai bine zis din 1991, când războaiele din Irak și celelalte (până la Iugoslavia) au arătat că Istoria nu e sfârșită și nici liberalismul nu ne scutește de binefacerile luptei politice în forma cea mai acerbă, a războiului.

România ar trebui, cu ultimele resurse politice, să se autodeclare suverană, pentru ca măcar în această mică oglindă proprie să mai merite epitetul de comunitate politică. Cum vedem, acest lucru nu este încă permis. De cine?...